

Arrest

nr. 340 621 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 april 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker werd op 22 april 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven.

1.2. Diezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod, voor de duur van twee jaar, opgelegd.. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ ANTWERPEN op 22 april 2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : D.

geboortedatum : X

geboorteplaats : --

nationaliteit : Nigeria

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22 april 2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 1 april 2024 in België verblijft en dit om zijn vriendin te bezoeken. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd en dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat hij bij zijn vriendin is. Betrokkene verklaart dat hij een ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland, namelijk tandpijn. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft in België, namelijk zijn vriendin. Verder heeft hij geen familie in België en ook niet in zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, wat niet het geval is.

Betrokkene verklaart een vriendin in België te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een duurzaam feitelijk partnerschap, noch van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vriendin. Bovendien blijkt niet dat deze niet nader te identificeren vriendin van betrokkene verblijfsrecht in België zou hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Er werd tot op heden geen aanvraag ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Betrokkene zal medisch onderzocht worden in het gesloten centrum, waarbij zal worden vastgesteld of hij lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Het beroep dat verzoeker had ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 340 620 van 5 februari 2026.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De middelen luiden als volgt:

“Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is letterlijk “copy & paste”.

Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering.

Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker niet getwijfeld heeft om illegaal in België te verblijven en dit welgeteld voor 22 dagen.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 2 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit ene feit.

Dit is buiten proportie.

Het valt te benadrukken dat de Belgische Staat besluit tot een inreisverbod van 2 jaar zonder dat de overheid de dwingende sociale noodzaak aantoonde.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

3.2. Tweede middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 2 jaar opgelegd omdat er sprake zou zijn van een illegale aanwezigheid in het Rijk voor welgeteld 22 dagen.

Er is in casu geen sprake van een schending van de openbare orde.

Verzoeker is naar België om zijn vriendin te bezoeken in Antwerpen, een humanitaire reden.

Verweerder heeft de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet, minstens onvoldoende onderzocht.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 2 jaar proportioneel en redelijk zou zijn."

2.2. De beide middelen worden samen beoordeeld.

2.2.1. In de mate dat verzoeker betoogt dat het inreisverbod niets meer of minder is dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat, zelfs indien dat het geval zou zijn, het aan verzoeker toekomt om met concrete argumenten aan te tonen waarom de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn in het licht van de relevante bepalingen.

2.2.2. Het bestreden inreisverbod is gestoeld op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Luidens deze bepaling gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, zoals dat in casu het geval is. Waar verzoeker dus doet uitschijnen dat een inreisverbod alleen kan worden opgelegd wanneer er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen, kan hij dus niet worden bijgetreden.

Wél blijkt uit artikel 74/11, §1, eerste lid dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

2.2.3. Verzoeker voelt zich gegriefd door het oordeel in de bestreden beslissing dat hij niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven. Hij wijst erop dat hij slechts 22 dagen op het grondgebied, en betoogt dat dit enkele feit niet volstaat als basis voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar zonder de dwingende sociale noodzaak aan te tonen. Verder stelt hij dat de afwezigheid van humanitaire redenen niet of minstens onvoldoende werd onderzocht, nu hij naar België is gekomen om zijn vriendin te bezoeken.

De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk verzoekers verklaring inzake zijn vermeende vriendin heeft onderzocht, en tot de conclusie is gekomen dat hij hierover geen verdere verduidelijking heeft gegeven, dat geen aanvraag tot gezinshereniging of regularisatie werd ingediend, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er sprake is van een duurzaam feitelijk partnerschap of een beschermenswaardig gezinsleven met de vriendin, en dat niet blijkt dat deze niet nader te identificeren vriendin verblijfsrecht zou hebben in België.

Ter zake kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker ook nu, in zijn verzoekschrift, geen enkel tipje van de sluier licht inzake zijn vermeende vriendin die hij zou komen zijn bezoeken. Het blijft dus bij een loutere bewering, zonder meer, en in die optiek heeft de verwerende partij meer dan voldoende gemotiveerd.

Waar verzoeker het niet eens is met het oordeel dat hij niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven, erop wijzend dat hij slechts 22 dagen in België was, toont hij niet aan dat dit kennelijk onredelijk is. Zoals blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten- had hij zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en niet het bewijs leverde dat hij op hotel logeert. Bovendien wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift zelf op dat hij reeds in 2023 een inreisverbod kreeg opgelegd door de Nederlandse autoriteiten en het blijkt ook uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat voorafging aan de thans bestreden beslissing dat hij door Nederland werd gesignaleerd ter fine van weigering van toegang in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen.

2.2.4. Verzoeker stelt nog dat geen onderzoek werd gevoerd naar de actuele situatie. De Raad ziet niet in waarop hij doelt, temeer nu hij geen concrete actuele elementen bijbrengt waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

2.2.5. Alle elementen van de bestreden beslissing samengenomen -verzoeker verzet zich overigens niet tegen de beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM en tegen de vaststelling dat hij buiten zijn vermeende vriendin geen familie heeft in België- maken duidelijk waarom de verwerende partij in verzoekers geval heeft geopteerd voor een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Waar verzoeker nog betoogt dat nergens wordt gesteld waarom dit inreisverbod proportioneel en redelijk zou zijn, komt het aan hem toe om *in concreto* aan te tonen waarom dat niet het geval is, hetgeen hij niet heeft gedaan, zoals hiervoor is gebleken. De Raad kan niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen van maximum drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

2.2.6. Een onzorgvuldig onderzoek blijkt niet, net zomin als een kennelijk onredelijk handelen of een gebrekkige of onvoldoende motivering op zichzelf of samengelezen met artikel 13 van het EVRM.

2.2.7. De beide middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS